

Vrtnarju na grob.

(V spomin † kanoniku Kržiču.)

*Zajokaj vrt, zaplakajte cvetovi —
vrtnarja ni . . .
Skopali so mu dom med tihimi grobovi:
tam večno spanje spi.*

*Kakó je rad zahajal med gredice
sadiť, kropit;
kot nihče drug je cvetkam bral raz lice
nedolžnosti odsvit.*

*Motilo ni nikdar ga solnce smelo
ne zimski mraz;
posvečal je cveticam trud in delo
in skrb in čas.*

*V mladinskem vrtu je vrtnar osivel,
izrabil moč,
odložil je orodje, a še vedno živel
iz dalje v cvetje zroč.*

*Odšel je mož, a ni šel brez spomina
v nadzvezdni svet,
na té je mislil, ljubljena mladina —
na svojih vrtov cvet.*

*Vse svoje dni je oporoko pisal
za blagor tvoj,
ljubezen vso je tisočkrat zarisal,
položil v „Vrtec“ svoj.*

*Prebiraj ga! Na listih teh počiva
njegovega srcá zlató . . .
Prebiraj ga! On sam je priča živa:
nihče te ljubil ni takó.*

M. Elizabeta.

